

ארגון יד לבנים
סניף ירושלים

עיריית
ירושלים

סגן דוד גרנית ז"ל

בן נעמה ומנחם

נולד בישוב עפרה

בתאריך ו' בכסלו תשל"ז, 28/11/1976

התגורר בישוב עפרה

התגייס ביולי 1995

שרת בחטיבת הצנחנים

נפל בקרב בלבנון

בתאריך ז' באדר תשנ"ט, 23/2/1999

נקבר בהר הרצל

אזור: ד חלקה: 9 שורה: 4 קבר: 12

הותיר אחריו הורים, אחות ושלושה אחים

בן 22 בנפלו

קורות חיים

בן נעמה ומנחם, נולד ביום ו' בכסלו תשל"ז (28.11.1976) בעפרה, אח תאום לישי, אח להדס, ליהונתן ולטל. דוד נולד וגדל בישוב עפרה שבחבל בנימין. דוד החל את לימודיו בבית-הספר היסודי נחלת בנימין בעפרה, המשיך לחטיבת-הביניים בגבעת שמואל וסיים את לימודי התיכון בישיבת בני-עקיבא בכפר הרוא"ה. לפני גיוסו לצה"ל למד, במשך שנה אחת, במכינה הקדם-צבאית בישוב עלי.

בהיותו נער צעיר הצטרף לתנועת הנוער בני עקיבא בעפרה, תחילה כחניך ולבסוף כמדריך. דוד אהב לטייל בארץ, בעיקר במדבר, וניצל כל הזדמנות לעשות זאת. הוא היה נווט מעולה. דוד אהב לצלול בים ולגלוש בהרים המושלגים, בארץ ובחו"ל.

בחודש יולי 1995 התגייס דוד לצה"ל. הוא החל את שירותו כפרח-טיס בחיל-האוויר, אך לאחר כשנה הודח מן הקורס והתקבל לסיירת הצנחנים, תחת פיקודו של ערן שמיר. ערן חשב כי על דוד לצאת לקורס קצינים, אך דוד לא היה מעוניין בכך והתלבט. במאי 1997 נפל ערן

ארגון יד לבנים
סניף ירושלים

עיריית
ירושלים

בלבנון. הדבר השפיע מאוד על דוד, שראה בערן אדם ומפקד לדוגמה. לאחר מותו החליט דוד לצאת לקורס קצינים וראה בכך משום קיום צוואתו של ערן והמשך דרכו, וכך כתב: "ביום ראשון אני יוצא לקורס קצינים. משום מה אני יוצא עם הרגשה לא טובה. רק לפני שבוע וחצי ערן נהרג, מאז הוא לא יצא לי מהראש לשנייה. הוא כל כך רצה שאני אצא לקורס, אם הוא היה חי עכשיו, בטח הוא היה כל כך שמח. נחזור להרגשה, כל הזמן אני מדמיין שהמסלול שלי יהיה כמו של ערן - קורס קצינים < מפק"צ < תפקיד ביחידה < סמ"פ. לא יודע למה בכלל לא אכפת לי, אני לא מפחד לגמור כמוהו, כאילו שאם היו אומרים לי שזה יקרה גם לי, לא הייתי משנה את דרכי במילימטר. הייתי ממשיך בדרך הזאת כי אני יודע שזו הדרך הנכונה וכך צריך לעשות, ואין שום דרך אחרת."

בנובמבר 1998 סיים דוד קורס קצינים והשלמה חילית. הוא חזר ליחידה, פיקד על צוות במסלול ולאחר כשנה קיבל פיקוד על צוות לוחמים ביחידה. מתוך דברי הפרידה של דוד מצוות "דוד" בטקס סיום המסלול: "...לפי ההגדרה, להיות מפק"צ, זה אומר לתת לחיילים את הכלים והידע להיות לוחמים טובים וצוות מוצלח, אבל עכשיו אני יכול להגיד בבירור, שלהיות מפק"צ זה אומר לקבל לא פחות מלתת. למדתי מכם מה זו מסירות, השקעה, חברות אמיתית ועבודה רצינית. אחד היעדים שהגדרתי וניסיתי להעביר לכם במשך השנה, שקודם להיותנו לוחמים עלינו להיות בני-אדם..."

ביום ז' באדר תשנ"ט (23.2.1999) נפל סגן דוד גרנית בקרב בלבנון, עת עלה כוח של הסיירת על מארב של החיזבאללה. במכת האש הראשונה נהרגו מפקד היחידה רס"ן איתן בלחסן וקצין ההנדסה סגן לירז טיטו שהלכו בראש הכוח. דוד נטל את הפיקוד על הכוח, תוך ניסיון לחלץ את הנפגעים. במכת האש האחרונה נהרג דוד. על לחימתו בקרב הזה קיבלה משפחתו של דוד צל"ש מאלוף פיקוד הצפון, גבי אשכנזי, וכך נכתב בתעודה: "הנני לציין לשבח את סגן דוד גרנית ז"ל, על גילוי אומץ לב נדיר, חתירה למגע עם האויב בצורה הנחושה ביותר, מנהיגות ודוגמה אישית, רעות וקור רוח."

בן עשרים-ושתיים היה דוד בנופלו. הוא הובא למנוחות בבית-העלמין הצבאי בהר הרצל בירושלים. הותיר אחריו הורים, אחות ושלושה אחים.

להנצחתו נקרא בית-הכנסת הספרדי בעפרה "מזמור לדוד".

ארגון יד לבנים
סניף ירושלים

עיריית
ירושלים

חדר ההדרכה בתנועת הנוער בני עקיבא הוקדש לזכרו של דוד.

ספד לדוד ראש המכינה בעלי, הרב אלי סדן: "מעולם לא היית מורעל צבא - אבל היה ברור לך שאם לא טיס אז סיירת צנחנים. לא התכוונת ללכת לקורס קצינים - אבל כשנפל ערן, ידעת שמישהו צריך למלא את מקומו ויצאת לקורס. לא התכוונת להתקדם בצבא - אבל כשהיחידה היתה זקוקה למפל"ג לוחמים שיוליך את הלוחמים לקרב היה ברור שאתה תלך בראש. בכלל לא רצית להיות גיבור - אבל היית! דבר אחד ביקשת - להיקבר כאן, בהר הקדוש הזה, יחד עם אלפי רעך, חיילים אלמונים שלא רצו להתבלט, לא רצו לתפוס כותרות, אבל ידעו שבלי נכונותם הנחושה להילחם לא תהיה תקומה לעמנו."

הדס, אחותו הבכורה של דוד הספידה אותו: "...דוד, תמיד היית דמות של מנהיג - מדריך בבני עקיבא ואחר-כך בצבא. מיד כשהגעת לסיירת היה ברור שאתה משהו מיוחד, תמיד בשבתות במזכרת בתיה ערן שמיר ז"ל היה מדווח לי מה מצבך וכמה שאתה מיוחד ומאוחר יותר היה אומר שאתה חייב ללכת לקצינים... תמיד חזרת בסוף השבוע עם החיוך הענק, מאושר, מלא שמחת חיים. נפגש עם חברים, מספר בדיחות ולבסוף נרדם על שולחן השבת..."

הדסי שמיר, אמו של ערן, כתבה ביום השלושים למות דוד: "...ודיברנו על תכונות המפקד. היית מאוד נחוש בעניין חינוך מתוך דוגמה אישית והתכונות הנדרשות: יושר פנימי, אמינות ונאמנות, רעות ודבקות במשימה. מי פילל שקודים אלה יעמדו למבחן בשדה הקרב האכזרי כבר באותו שבוע, ותידרש לפעול באומץ רב וגבורה עילאית?! ...דוד, דוד, כבן יקר היית לי. נעמת לי מאוד. נפלאתה מסירותך לי. לעולם ילוו אותי מאור עיניך, החיוך, נועם הליכותך, רגישותך, הקשב שלך, מעורבותך..."